

KANCELARIA RADCÓW PRAWNYCH

Tokarski Nejman Sp. p.

ul. Romana Maya 1, 61-371 Poznań

tel. 61 641 77 20, fax. 61 641 77 10

e-mail: biuro@ntkancelaria.pl

Poznań, dnia 11 marca 2019 r.

Trybunał Konstytucyjny

Al. J. Ch. Szucha 12 A

00-918 Warszawa

Skarżąca:
reprezentowana przez:

A D

radcę prawnego Stanisława Kubsika (

Kancelaria Radców Prawnych

Tokarski Nejman Sp. p., ul. Romana

Maya 1, 61-371 Poznań

Sygn. akt Ts 174/18

Pismo w przedmiocie uzupełnienia braków formalnych skargi konstytucyjnej

Działając w imieniu i na rzecz A D , na podstawie załączonego pełnomocnictwa, w odpowiedzi na Państwa wezwanie do uzupełnienia braków formalnych z dnia 26 lutego 2019 r. (otrzymane 11 marca 2019 r.), sygn. akt Ts 174/18;

1. przesyłam w załączniku do niniejszego pisma poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika skarżącej odpis elektronicznego potwierdzenia odbioru postanowienia Sądu Okręgowego w P z dnia września 2018 r., sygn. akt Oryginał w/w elektronicznego potwierdzenia odbioru znajduje się w aktach sprawy sygn. akt ,

Poniżej podaję odpowiedzi na pkt 2-4 w/w zarządzenia:

2. odpowiedź na pkt 2. w/w wezwania. Naruszenie art. 32 ust 1 Konstytucji RP albowiem: 1) osobie, która nie dokonała w terminie czynności procesowej, ale której zachowania czynność ta dotyczy może wykazać, iż nie dokonała czynności bez swojej winy i w konsekwencji osoba ta ma możliwość obrony przysługujących jej praw (albowiem zachowanie takiej osoby można oceniać w kategorii winy lub jej braku), 2) to nie skarżąca dokonała czynności procesowej (odbioru nakazu zapłaty), w rezultacie której zostało stwierdzone skutecznie doręczenie skarżącej i w konsekwencji brak zaskarżenia w/w czynności, powyższe zachowanie dotyczyło działania osoby trzeciej – domownika skarżącej. Domownik skarżącej nie powiadomił skarżącej o odbiorze nakazu zapłaty wraz z pozwem. Jak zatem z powyższego wynika skuteczne doręczenie korespondencji, a następnie upływ terminu do zaskarżenia dotyczył zachowania nie

skarżącej lecz osoby trzeciej. Skoro przyczyną w/w stanu rzeczy nie było zachowanie skarżącej i skarżąca o tym nie wiedziała, działania takowego nie można oceniać poprzez winę czy też jej brak. Powyższe oznacza, iż art. 168 § 1 KPC w istocie różnicuje w sposób nieuprawniony sytuację prawną osób (pozbawia lub też nie możliwości złożenia wniosku o przywrócenie terminu) w zależności od tego czy przyczyną niedokonania czynności procesowej było zachowanie strony czy też innych osób, których zachowanie pozostawało bez związku z działaniami strony (wówczas nie sposób ocenić działania strony przez pryzmat winy lub jej braku). W pierwszym przypadku jeśli strona wykaze brak swojej winy, może skutecznie domagać się przywrócenia terminu do dokonania czynności procesowej; w drugim przypadku (przypadku skarżącej) stronie nie przysługuje prawo do przywrócenia terminu, albowiem do niedokonania czynności procesowej doszło na skutek zachowania osoby trzeciej a nie skarżącej zatem ni ma możliwości wykazania winy lub braku winy strony. Powyżej wskazane różnicowanie **doprowadziło skarżącą do braku możliwości zaskarżenia nakazu zapłaty – zaskarżenia orzeczenia Sądu I Instancji**. Zróżnicowanie pozycji w/w dwóch grup jest niedopuszczalne zgodnie z art. 32 ust 1 Konstytucji RP gdyż różnicuje pozycje prawną osób, które znajdują się w podobnych okolicznościach. Przykładowo strona, która uchybiła terminowi do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty z powodu swojej choroby może skutecznie ubiegać się o przywrócenie terminu; natomiast stronie, której korespondencja została doręczona w trybie doręczenia zastępczego domownikowi (osobie trzeciej), który korespondencji nie przekazał stronie, formalnie takowy wniosek złożyć może – jednakże wobec tego, iż w/w zachowanie prowadzące od upływu terminu do dokonania czynności procesowej było skutkiem działania tej osoby trzeciej nie będzie mogła wykazać własnej winy, albowiem tylko zachowanie można oceniać poprzez winę lub jej brak w konsekwencji wniosek takowej osoby zostanie oddalony – jak w przypadku skarżącej. W istocie w/w strona nie miała nigdy możliwości złożenia skutecznego wniosku o przywrócenie terminu do dokonania czynności prawnej. Zdaniem skarżącej nie ma żadnego powodu do zróżnicowania w/w sytuacji stron. Powyższe prowadzi również do naruszenia wynikających z zasady prawa do sądu (art. 45 ust 1 Konstytucji RP); 1) art. 77 ust 2 Konstytucji RP, albowiem **skarżąca nie miała możliwości ochrony przysługującego jej prawa, polegającego na udowodnieniu, iż nie jest zobowiązana do zapłaty podmiotowi dochodzącemu od niej roszczenia**, prawomocne orzeczenie (nakaz zapłaty) w całości został oparty o twierdzenia powoda, pozwanej na skutek doręczenia zastępczego a w konsekwencji oddalenia wniosku o przywrócenie terminu (art. 168 KPC) faktycznie została w w/w zakresie zamknięta droga sądowa, 2) **skarżąca nie miała prawa do zaskarżenia orzeczenia Sądu I Instancji** – ani do podjęcia jakichkolwiek działań

umożliwiających skarżącej zaskarżenia orzeczenia Sądu I Instancji,

3. odpowiedź na pkt 3 w/w wezwania. Jak zostało wskazane w sprawie skarżącej – sygn. akt

, wydany nakaz zapłaty został doręczony w trybie określonym w art. 138 § 1 KPC domownikowi skarżącej ( ) – w trybie tzw. doręczenia zastępczego. Zatem faktem jest, iż w/w nakaz zapłaty nie został doręczony powódce. Pomimo, iż w/w doręczenie zostało dokonane faktycznie osobie trzeciej (nie posiadającej pełnomocnictwa od skarżącej), takowe doręczenie jest skuteczne względem skarżącej (tak jakby to skarżąca odebrała nakaz zapłaty wraz z pozwem). Wobec braku przekazania przez osobę trzecią wobec skarżącej ( ) korespondencji (w tym nakazu zapłaty), termin do zaskarżenia w/w nakazu zapłaty przez skarżącą upłynął z upływem 14 dni od dnia w/w doręczenia. Skarżąca o powyższym nie wiedziała. O fakcie, iż przeciwko skarżącej został wydany nakaz zapłaty, skarżąca dowiedziała się z otrzymanego zajęcia, a o tym, iż nakaz zapłaty został doręczony w trybie określonym w art. 138 KPC i skarżącej upłynęły terminy, skarżąca dowiedziała się od swojego pełnomocnika po przejrzeniu akt sygn. akt

Wobec upływu skarżącej terminu do zaskarżenia wydanego nakazu zapłaty – skarżąca mogła złożyć jedynie wniosek o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu z jednoczesnym złożeniem sprzeciwu. Zgodnie z art. 168 § 1 KPC podstawą do złożenia wniosku o przywrócenie terminu jest dokonanie czynności procesowej **bez winy skarżącej**. W przypadku skarżącej nie sposób w ogóle mówić o jakiegokolwiek winie, albowiem zdarzenie, których skutkiem było uprawomocnienie się nakazu zapłaty – tj. odebranie korespondencji przez domownika (osobę trzecią) oraz brak przekazania korespondencji działo się poza wiedzą i wolą skarżącej – skarżąca na te zdarzenia nie miała żadnego wpływu. **Pomimo tego, iż skarżąca za działanie w/w osoby trzeciej/domownika nie ponosi winy, jest zobowiązana do wykazania braku swojej winy.** O winie skarżącej można byłoby mówić wówczas gdyby: 1) skarżąca została poinformowana przez domownika o korespondencji, a mimo to zlekceważyłaby tą korespondencję, względnie 2) korespondencja została jej przekazana w terminie i skarżąca nic z tą korespondencją nie zrobiła. W niniejszej sprawie tak nie było, skarżąca w ogóle nie wiedziała o odebraniu przez osobę trzecią korespondencji adresowanej do skarżącej – nakazu zapłaty. W tych okolicznościach skarżącej jedynie pozornie przysługuje środek ochrony prawnej w postaci wniosku o przywrócenie terminu, pozornie dlatego iż skarżąca faktycznie nie jest w stanie wykazać braku winy w niedokonaniu czynności – albowiem w przypadku sprawy skarżącej nie sposób w ogóle mówić o działaniu skarżącej, a dopiero działanie/zaniechanie skarżącej może być oceniane w kategorii winy. **Skoro skarżąca nie ma możliwości wykazania winy lub jej braku, to została po pierwsze naruszona zasada równości** – art. 32 ust 1 Konstytucji RP albowiem: 1) osobie, która nie dokonała w terminie

czynności procesowej, ale której zachowania czynność ta dotyczy może wykazać, iż nie dokonała czynności bez swojej winy i w konsekwencji osoba ta ma możliwość obrony przysługujących jej praw, 2) osobie, której uchybienie terminu zostało dokonane na skutek działań osoby trzeciej, niezależnych od tej osoby wniosek o przywrócenie terminu faktycznie nie przysługuje, gdyż skoro powodem uchybienia terminu nie jest zachowanie tej osoby, osoba ta nie ma możliwości wykazania braku swojej winy (ażeby mówić o winie, powinno istnieć zachowanie – działanie lub zaniechanie tej osoby, które może być w kategorii winy oceniane) – przesłanki uzasadniającej wniosek o przywrócenie terminu – w konsekwencji skarżącej, której zachowanie nie było przyczyną uchybienia terminu procesowego, nie przysługuje środek ochrony prawnej w postaci wniosku o przywrócenie terminu, gdyż nie ma możliwości wykazania braku winy w nie dokonaniu czynności procesowej. Innymi słowy osobie, której winę lub jej brak można przypisać, może domagać się przywrócenia terminu, a osobie (w tym skarżącej) której winy lub jej braku przypisać się nie da faktycznie nie ma możliwości złożenia skutecznego wniosku o przywrócenia terminu. Powyższe prowadzi również do naruszenia wynikających z zasady prawa do sądu (art. 45 ust 1 Konstytucji RP): 1) art. 77 ust 2 Konstytucji RP, albowiem faktycznie skarżąca nie miała możliwości ochrony przysługującego jej prawa, polegającego na udowodnieniu, iż nie jest zobowiązana do zapłaty podmiotowi dochodzącemu od niej roszczenia. prawomocne orzeczenie (nakaz zapłaty) w całości został oparty o twierdzenia powoda, pozwana na skutek doręczenia zastępczego a w konsekwencji oddalenia wniosku o przywrócenie terminu (art. 168 KPC) faktycznie została w w/w zakresie zamknięta droga sądowa, 2) skarżąca nie miała w opisanych okolicznościach prawa do zaskarżenia orzeczenia Sądu I Instancji – nakazu zapłaty,

4. odpowiedź na pkt 4. wezwania. Zgodnie z art. 138 § 1 KPC jeżeli doręczający nie zastanie adresata w mieszkaniu, może doręczyć pismo sądowe dorosłemu domownikowi, a gdyby go nie było - administracji domu, dozorczy domu lub sołtysowi, jeżeli osoby te nie są przeciwnikami adresata w sprawie i podjęły się oddania mu pisma. Powyżej wskazany przepis określa tzw. doręczenie zastępcze. Ażeby doszło do skutecznego doręczenia korespondencji w w/w trybie wystarczy ażeby: 1) adresata (a więc strony postępowania) nie zastano w domu, 2) korespondencja została odebrana przez dorosłego domownika strony/adresata, 3) dorosły domownik podjął się oddania mu pisma. Taka sytuacja miała miejsce w sprawie skarżącej prowadzonej pod sygn. _____, w której to dorosłemu domownikowi skarżącej – _____ został doręczony nakaz zapłaty wydany _____ stycznia 2010 r. przez Sąd Rejonowy _____ w P _____ wraz z pozwem i załącznikami. Należy podkreślić, iż doręczenie zastępcze jest skuteczne nawet bez woli i wiedzy strony – **w istocie**

strona/skarżąca na takowe doręczenie nie ma żadnego wpływu. Skuteczność doręczenia zastępczego jest niezależna od tego czy osoba trzecia – dorosły domownik przekaże korespondencje stronie i kiedy, zależy wyłącznie od tego czy dorosły domownik zadeklaruje się oddać korespondencje adresatowi/stronie. W praktyce korespondencja sądowa jest doręczana przez Poczta Polską, listonosze nie sprawdzają czy osoba która podpisuje odbiór korespondencji jest domownikiem strony i czy podejmie się przekazania korespondencji adresatowi – a jedynie wskazują, iż należy potwierdzić w określonym miejscu. Niezależnie od powyższego niezależnie od złożonych deklaracji, dorosły domownik może lub nie przekazać korespondencję adresatowi/stronie lub uczynić to np.: po upływie terminów do dokonania czynności procesowej. W przypadku skarżącej dorosły domownik – nie przekazał jej nigdy adresowanej do skarżącej korespondencji. W konsekwencji skarżąca nie wiedziała w ogóle, iż otworzył się jej termin do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty – nie wiedziała o sprawie. Pomimo tego, iż doręczenie zastępcze było całkowicie niezależne od zachowania skarżącej, skarżąca ponosi skutki zachowania osoby trzeciej. Na marginesie należy podkreślić, iż nawet w prawie karnym obowiązuje zasada domniemania niewinności – art. 5 KPK, art. 42 ust 3 Konstytucji RP. Skutkiem doręczenia korespondencji w trybie doręczenia zastępczego jest upływ terminu do dokonania czynności procesowej – złożenia przez skarżącą sprzeciwu od wydanego nakazu zapłaty i prawomocność w/w nakazu zapłaty. W w/w okolicznościach strona/skarżąca bez swojej winy faktycznie nie miała możliwości złożenia środka zaskarżenia (sprzeciwu) w terminie, albowiem na skutek doręczenia zastępczego i braku przekazania korespondencji skarżąca w ogóle nie wiedziała o; sprawie, nakazie, biegu terminu do wniesienia zaskarżenia. Powyższe w praktyce prowadzi do naruszenia zasady prawa do Sądu (art. 45 ust 1 Konstytucji RP), nakaz zapłaty został w całości oparty o twierdzenia powoda – drugiej strony, a skarżąca nie miała możliwości do zaprzeczenia dochodzonemu roszczeniu, podniesienia stosownych wniosków, twierdzeń i zarzutów. W istocie skarżąca została pozbawiona poprzez instytucje doręczenia zastępczego możliwości wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty – tj. zaskarżenia orzeczenia Sądu I Instancji – art. 78 Konstytucji RP. Skarżąca poprzez doręczenie zastępcze art. 138 KPC), w istocie nie miała prawa do obrony przysługującej jej praw – tj. obrony w procesie, dowodzenia, iż nie jest niczym dłużnikiem. Pozornie skarżącej przysługuje wniosek o przywrócenie terminu (art. 168 § 1 KPC), jednakże jak już zostało wskazane w/w instytucja została skonstruowana w taki sposób, iż strona, w przypadku której doszło do doręczenia zastępczego – skarżąca, faktycznie nie ma możliwości wykazania, iż nie dokonała czynności bez swojej winy (skutek doręczenia zastępczego i brak informacji o sprawie nie był związany z zachowaniem skarżącej, więc nie można ocenić

działania skarżącej przez pryzmat winy lub jej braku - na czym w/w brak winy skarżącej miałby polegać?).

WARSZAWA
S. K. O. S. A. G.

Załączniki:

1. poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika skarżącej odpis elektronicznego potwierdzenia odbioru postanowienia Sądu Okręgowego w P z dnia września 2018 r., sygn. akt
2. 5 odpisów niniejszego pisma i załącznika.